

1

Ови стихови ништа не крију.
Ево, Јоца одговара историју.
Прича он о страшном Цезару,
о цару.
И речи
навиру
и теку
о старом и средњем веку.
Помиње Јоца ратове и буне,
помиње Готе, Словене и Хуне.
Прича
Јовица
ведро
чило,
и наставнику је веома мило.
Шта је наставник Јоци дао
кад је тако лепо знао??

Нико Јовица
средом изручи
ведро срећу
авану

ОКТОБАР 1974 ОБРЕНОВАЦ

**СТО ПЕДЕСЕТ ГОДИНА ШКОЛЕ
» ЈОВАН ПОПОВИЋ «**

150 ГОДИНА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ
„ЈОВАН ПОПОВИЋ“

**ПРОГРАМ
ПРОСЛАВЕ**

СЕПТЕМБАР

1. Расписивање наградног темата за ученике
2. Једно књижевно вече

ОКТОБАР

1. Штампанаје школског листа
2. Изложба ликовних и техничких радова ученика
3. Свечана седница посвећена јубилеју (14. X у 17 часова)
4. Учешће на Великом школском часу који ће се одржати у парку испред Спомен-костурнице народних хероја и бораца Посавине (11. X у 9 часова)

НОВЕМБАР

1. Приредба за Дан школе 18. X 1974. године посвећена јубилеју и Дану Републике
2. Књижевно вече црногорских писаца

ДЕЦЕМБАР

1. Приредба посвећена Дану ЈНА
2. Књижевно вече за ученике и родитеље (дечји писци)

МАРТ—АПРИЛ

1. Гостовање једног београдског позоришта
2. Школска такмичења у културним и фискултурним активностима ученика

МАЈ

1. Јавни фискултурни час
2. Учешће секција КУД школе на општинском такмичењу школских Културно-уметничких друштава

(Поред Бачког листа, ове јубиларне године припремиће се и издати Монографија школе.)

ПРВА ЧЕСТИТКА

Септембар, 1974. године

Директору и колегици
Основне школе „Јован Поповић“
Обреновац

У хриле посетилим поводом јубилеја, можда нећете при-
знати ову најскупљу, коју Вам изостаје постојање што
сам зна Ваш узраст, срећна што сам на једног од пе-
наранција тако много, постојите школе.

Трону је посетио јесени од како сам први пути про-
вратио, дубини хорништина и села у ситаре измилане
крити, упуцајући дами Ваш покрет, нас, покрет. Трону
ко је доша погледом од како све ми постојим да забавити
реципиловање, квалитетности, музичку, историју...

Били сте велики јури, педагози, пријатељи. Радоћају
се слабом Вашем новом учешћу јер, како писали више
са Вама, постојим једна од оних који су школу и даље
пативају својим.

Јанас, када ставите велики јубилеј, могу да Вам ка-
жем само једно велико хвала. Хвала за јула слова, јед-
нашче, поше; хвала за јубилеј и историјоловање, хвала за
ушорности и пријатељство; хвала Вам што сте слово-
рими - пољена.

Саша Стефановић, савезни јури

ПОСАВИНА

Модрим плаштом са златним шљокицама
августовска ноћ је покрила земљу.
Жбуње ме гледа светлим очицама,
мирици трава лију се у ме.
Као живо стабло на рубу шуме
чувам сан другова што дремљу.

Тишина. Само далеко лају немирни пси.
Звезде цртају небом сјајне знаке,
а земља на себи нија осветнике јунаке.
Спи, мртви друже, уздај се у нас, спи.

У даљини, на друму, камиони тутње.
Јесу ли то тлапње, јесу ли то слугње?
Ако су уљеци, чека их ров!
Сасвим далеко, за посавским крајем
Авала с плавим и нестварним сјајем
као сан,
као жеља,
као зов.

ЈОВАН ПОПОВИЋ

РЕДАКЦИЈА:
ЉИЉАНА ЈАНКОВИЋ
ГОРДАНА ЧАРАПИЋ
САВА СТАНКОВИЋ
МИЛАДИН ТОШИЋ
ТОМА СЛАВКОВИЋ

ОДГОВОРНИ УРЕДНИК:
ТОМА СЛАВКОВИЋ
ГРАФИЧКИ БРОЈ ОПРЕМИЛИ:
МИЛАН РУСИЋ, уредник НИНа и
БРАНКО БЕЛИЋ, фото репортер

„Срећан бејак, те од тебе, изворе дана
мојих, примих прво упућење у књизи и
у свакој доброј науци“.
(Милан Б. Милићевић)

СТО ПЕДЕСЕТ ГОДИНА ШКОЛЕ У ОБРЕНОВЦУ

У Палежу је „обществена школа“ основана 1824. године о чему Јоахим Вујић у својим „Путешествијима по Србији“ каже: „Недалеко од цркве, у порти црквеној од западне стране, налази се једна школа која до 15 ученика садржи, а учитељ се именује господин Георгих Николић“.

Школа је била сиромашна. Инвентар и учили су били скромни, а школу је издржавала општина.

Школска година је почињала 1. септембра, а завршавала се 30. јуна. Делила се на два гечаја. По закону, за учитеља је могао да буде постављен само онај ко је завршио богословију.

Попречителство просвете је 1838. године расписало свим учитељима шта да предају у школама које се тад зову „нормалне“.

„Мала деца која од 7 година млађа бити не могу нека се најпре у молитвама и у познавању грађанске српске и словенске азбуке поучавају тако да за пол године добро срциати и цифре познавати науче, а за других пол године буквар сав да прочитају и повторавају. У овом полгодишњем теченију да се почну проучавати написанованију најпре писмена пак по том цели речниј српски и бројанију у глави.“

Број бака се повећава. Школа 1852. године има 40 ученика, а похађање школе је обавезно. Све већи број женске деце се вписује у школу и за њих се 1863. године отвара посебна четвороразредна школа.

Развој школе и све већи број бака налажу подизање нове школске зграде. Она је подигнута 1885. године и данас још служи као саставни део школских просторија.

Крајем XIX века обреновачка школа је претр-

Наша ученица, Емина Константиновић, честита
рођендан другу Титу

пела измене у свом уређењу. Народну школу су чинили: забавиште, основна школа, грађанска и продужна.

Први светски рат је донео много невоља, страдања. Деца са мајкама често напуштају Обреновац, одлазе у „бежанију“. Школа је затворена. Оккупатор је заузео школску зграду за своје потребе. Забрањује се учење ћирилице, а из Аустроугарске су доведена два учитеља да врше „просветну мисију“.

После ослобођења, школа наставља са радом. Седам наставника, колико се тада затекло, раде „с највећом вољом“.

Између два рата школу карактерише повећан прилив бака и побољшање материјалних прилика за рад. Школа има „одличан наставнички кадар“. Са изградњом нове школске зграде почело се 1929. године, а када је завршена 1930. године имала је 8 учионица и 2 канцеларије. Све до другог светског рата у школи је за сиромашне ученике била организована исхрана.

Доласком Немаца у Обреновац школски рад бива ометен. Немци за своје потребе узимају школу, а настава се одвија у кафанама. Обреновац је за време рата и у борбама за ослобођење претрпео материјалне штете, па ни школа није била поштеђена. У њој је до краја 1944. године радила војна болница.

После ослобођења, слободарским тежњама за успешним обнављањем земље и подизањем просвете и културе новог социјалистичког друштва, били су обузети и наставници обреновачке школе. Поред рада у школи они су политички и друштвено активни. Држе аналафетске течајеве, предавања, растурају штампу, организују драмске и фолклорне секције и учествују у њима.

Бригу о школи води школски савет, а 1955. године га замењује школски одбор. Он одржава сарадњу са родитељима и друштвено-политичким организацијама.

Питање школског простора бива актуелно.

Школске 1955/56. године школа има 554 бака у 13 одељења и 13 учитеља. Од 1956/57. године обреновачка школа постаје Основна школа „Јован Поповић“. Наставнички колектив чине 18 учитеља, 14 наставника и 6 професора. Школска зграда, (она из 1930. године) је проширена, двориште уређено и набављен је део намештаја и училиа.

Пионирска организација је покретач свих ваннаставних активности. Године 1956. отворена је бачка књижица са 1000 књига. У саставу школе ради и школа у Забрежју.

Настава је основни вид образовања али поред ње се организује низ слободних активности. Школа постаје све више васпитна установа у којој млади налазе инспирације својих жеља и хтења. Године 1968. приступа се организованом спровођењу учења и разоноде кроз продужни боравак за ученике млађих разреда. Овакав облик рада и спровођења учениковог ваннаставног времена под стручним надзором васпитача дао је позитивне резултате. Адаптацијом старе школске зграде створени су услови за целодневни боравак деце. Године 1970. почиње постепено да се уводи целодневна настава за поједно одељење свих млађих разреда.

Школа данас има 1089 ученика. Иако једна од најстаријих у Србији има све карактеристике модерне, савремене школе: кабинете, радионицу, библиотеку, спортске терене итд.

Век и по постојања школе у Обреновцу у време великих историјских збивања, борби за слободу и стварање културне еманципације једног народа, велика је част за све оне који су радили и раде у њој.

150 ГОДИНА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „ЈОВАН ПОПОВИЋ“

**ЈОВАН
ПОПОВИЋ
1905—1952**

Јован Поповић, револуционар од младости, прогањан и хапшен као комунист и уредник Књиге Другова и часописа „Стожер“, борац НОБ од првих устаничких дана, био је и талентован песник, приповедач и књижевни критичар.

Његова поезија, збирке песама „Хација вечности“ и „Плес над празнином“ као и песме настале у ратном вихору, поетски назване „Ласта у митраљеском гнезду“, права је лирика, искрена, човечна. Прозна дела: „Ред мора да буде“ и „Лице у пролазу“ реалистичка су слика људских судбина, а „Истините легенде“ ће остати увек извор података о храбрости и пожртвованости бораца за слободу. У огледима, студијама и критикама, писаним после рата, давао је смео суд о великанима наше књижевности („Бура Јакшић и његово доба“, „Светозар Марковић“, „Стерија и српске драме“).

Био је дисциплинован партизан неборачког изгледа, бољешљиви писац изузетног елана, први уредник „Књижевних новина“, чест предавач на Народном универзитету у свим крајевима наше земље и човек са дивним људским особинама. Имао је (по речима његових пријатеља) храброст, карактерност, поштење, бунт против насиља над човеком и гајио је присну пожртвовану љубав према друговима.

На самртној постељи издаје књигу „Песме“ и пише свој песнички тестамент „Песму о искованој срећи“.

Наша школа носи његово име. Ученицима школе „Јован Поповић“ биће он вечити узор. Памте с поносом и Посавци Јована Поповића као борца Посавског партизанског одреда и аутора дивне песме о њиховом завичају.

ТИХИ ЧОВЕК —

**ВИТОМИР
РАДОВАНОВИЋ**

Витомир Радовановић, педагошки саветник у пензији, дошао је у Обреновац 1950. године из Ниже гимназије у Стублинама. Најпре је неколико година радио у Потпуној гимназији у Обреновцу где је предавао српскохрватски језик и филозофију а затим је прешао у Основну школу „Јован Поповић“ у којој је све до пензионисања 1961. године предавао српскохрватски језик.

Својим ученицима откривао је лепоту нашег језика и вредност народне и уметничке књижевности, али их је подстицао и на истраживачки рад. Организовао је први у овом крају групу младих филолога, дружину сакупљача легенди, секцију малих новинара, групу сакупљача циганских песама и приповедака и

скупљача лепих речи које се ретко чују.

Радио је и са групом малих археолога, малих историчара и малих нумизматичара. Од прикупљених археолошких и других предмета био је створен у Обреновцу Археолошки музеј који је, због недостатака простора, затим постао школски музеј наше школе, а сад се налази у Музеју града Београда као Обревачка збирка.

Био је увек несебичан помагач овим колегама, најбољи саветодавац и човек чије се богато педагошко искуство и истрајност у раду поштују. Према ученицима је био необично благ, стрпљив и пун разумевања.

Витомир Радовановић, наш чика Вита, један је од оних просветних радника који се заволе — који се не заборављају.

ЖИВОТ — МУЗИЦИ

**СВЕТОЗАР
БОШКОВИЋ**

Двадесетак старих и по мало изгребаних тамбура лежи у закључаном орману на крају ходника. Ту је, у једном ћошку и велики бас. Мирује та добричина, рашгимованих жица, и сећа се на један весели оркестар и на неуморан рад старог чика Светозара Бошковића. „Црвене ружнице“ биле су понос наше школе.

Још 1955. године је чика Бошковић основао тамбурашки оркестар у основној школи на Забржју, која је тада била истурено одељење школе „Јован Поповић“. Десет година касније почиње рад малих тамбураца и у овој школи, у Обреновцу. Од тада па до маја прошле године веселила је школу музика тамбурица, а веселиле су је још више многобројне на граде, успеси и похвале...

Диригент смо биле све ми, свака од нас знала је када ће и шта да започне, „Баш сам то и хтео да постигнем код вас, јер се на тај начин, најбоље развија слух“ — каже чика Бошковић.

Оркестар је прошле године завршио своје постојање на „Сусрету пионира“ у Косовској Митровици где смо представљали Републику Србију.

Док сам се поздрављала са њим, приметила сам да не гледа у мене него у тамбуру на зиду. Не љутим се због тога: ја сам само била његов добар ђак, а тамбура је била и остала његов — живот. **ГОРДАНА ЧАРАПИЋ**

„Срећан бејак, те од тебе, изворе дана
мојих, примих прво упућење у књизи и
у свакој доброј науци“.

(Милан Б. Милићевић)

ЦВЕТНА ЗДРАВИЦА

Један цвет за неимаре који те створише:
за дланове њихове кожом дебелом опточене,
за њихов сув лебац и ретке заструге сира,
за њихове разговоре и смех њихов зидарски,
за њихове велике тајне и мале подвале, један цвет!

Један цвет за твог првог учитеља Георгија Николића:
за недокучиву тајну животописа његовог,
за слова његова прва и речи његове славјанске,
за прве ђаке његове што се у чуду нађоше,
за један давни разред, један цвет!

Један цвет за госта твојега Јоакима Вујића:
за онај дан кад бању у прву школу палешку,
за запис његов о теби у књизи „Путештевија“,
за Јоакима и глумца, и луталицу, и писца,
за немирног Јоакима Вујића, један цвет!

Један цвет за учитељицу твоју безимену:
за Споменар њен пун цветова и љубавних речи,
за сва она срца прободена стрелом,
за њене бесане ноћи у којима је снивала Адама,
за Адама њеног, лепојка палешког, један цвет!

Један цвет за Буру фамилијаза опаког:
за његову хуку и буку по дворишту и ходницима,
за његова ситно сејкана дрва за потпалу,
за његове плехане фуруне и криве чункове,
за Буру који није штовао ни бога ни књаза, један цвет!

Један цвет за девојчице твоје смерне и танане:
за њихове рамфле на часовима ручног рада,
за њихово штрикање, хеклање и штиковање,
за њихов вез фином срмом истамбулском,
за девојчице твоје лепооке, један цвет!

Један цвет за уморне ратнике Колубарске битке:
за њихов лаки сан под твојим кровом уочи боја,
за њихове опанке и шајкаче, за њихове чутуре,
за њихову живу лепоту и лепоту у смрти,
за њих и војводу Живојина Мишића, један цвет!

Један цвет за ђаке твоје непокорне:
за скојевце младе и њихове тајне састанке,
за њихове бомбе од којих је светлела ноћ,
за њихове очи у којима је вечито становала Слобода,
за њихове младе гробове, један цвет!

Један цвет за 14. октобар 1944. године:
за борце који спалише кукасте заставе,
за рањене младиће којима си пружила уточиште,
за Владу, Буду, Бору и све друге јунаке,
за живе и мртве партизане, један цвет!

Један цвет за твоје прве послератне наставнике:
за њихове похабане клупе, сунђере и табле,
за њихове радне акције и марксистичке кружоке,
за њихов напор да створе новог човека,
за прве социјалистичке васпитаче, један цвет!

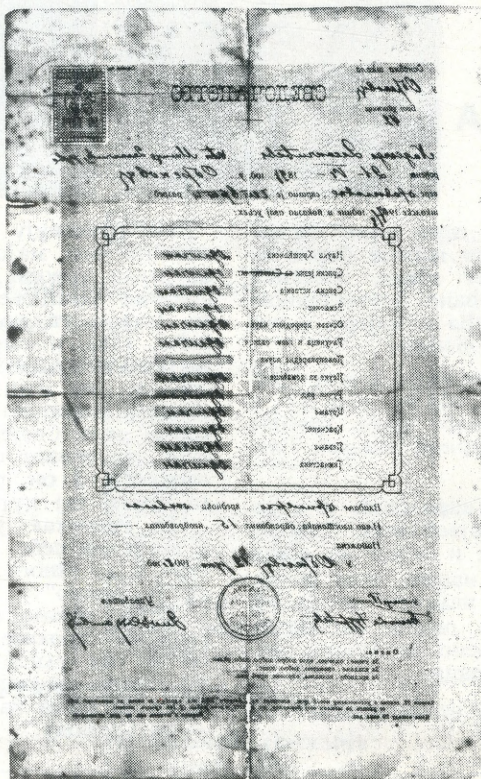
Један цвет за тебе из ове 1974. године:
за твоје беле ходнике и светле учионице,
за твоје богате кабинете и библиотеке,
за нас који поштујемо твоју старост,
за нас који верујемо у твоју младост, један цвет!

Један цвет за твоју далеку будућност:
за неке Милоше, Мирјане, Станимуре и Олге,
за њих који ће прослављати твојих тринаста година,
за неког Тому који ће ти боље од мене певати,
за њега и мене, век и по удалене, последњи цвет!

ТОМА СЛАВКОВИЋ

Надежда Десанчић
(слика горе) и њено
сведочанство о завр-
шеном разреду ос-
новне школе из 1908.
године.

Уверење о постав-
љењу учитеља Сто-
јана Јаковљевића
(слика горе) из
1896. године (десно)

150 ГОДИНА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ
„ЈОВАН ПОПОВИЋ“

ОСЛОБОЂЕЊЕ ОБРЕНОВЦА

Уочи самог избијања II светског рата у Обреновац је дошло неколико истакнутих руководиоца КП, студената београдског Универзитета, међу њима и Миљалко Тодоровић, Милка Минић и Авдо Хумо.

Они су посетили и нека околна села и том приликом разговарали са више стотина мештана о тада актуелним политичким питањима. Ова њихова посета оставила је снажан утисак и на омладину и на остало грађанство.

У време избијања II светског рата у Обреновцу је постојала средња партијска организација. Њени

представници узимали су учешћа у раду београдског окружног комитета КПЈ. Средњи комитет је имао 5 чланова. На његовом челу био је Раде Тадић, уместо ранијег секретара Владе Аксентијевића, који је чампо у затвору у Марибору. Партијска ћелија у Обреновцу имала је 9 чланова и једног кандидата. Осим тога, радило је 4 или 5 актива СКОЈ-а.

Антифашистичка агитација и пропаганда за што активнију мобилизацију маса била је још више појачана од тренутка Хитлеровог напада на Пољску. Тако је Комунистичка партија успела да дочека рат 1941. са широким ослоном у народу.

У првој половини октобра 1944. XII корпус НОВ-е добио је наређење да ослободи Обреновац и да се упути према Београду. Немци су бранили Обреновац са 3000 војника и поставили одбрамбену линију дуж Саве преко села: Звечка, Велико поље, Мислобин, Јаснак, Мала Моштаница и Дубоко до Саве.

Обезглављени Хитлерови војници су се очајнички и жилаво бранили мноштвом топова и другоог наоружања. Њихов циљ је био да се преко Саве пребаце у Срем и даље наставе бекство ка порушеној и већ спаљеној Немачкој.

У борби за ослобођење Обреновца учествовале су XI и XVI војвођанска дивизија чији је командант био Марко Перичин „Камењар“, народни херој, сада генерал-пуковник, а политички комесар Пашко Ромац.

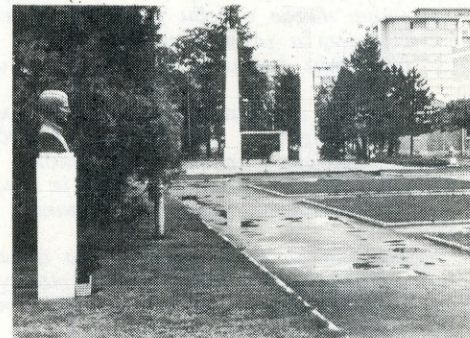
Тешке борбе вођене су од 12 — 14. октобра и наше јединице имале су 40 мртвих и 70 рањених, а губици непријатеља били су знатно већи. Повлачећи се, Немци су подигли у ваздух складиште муниције у кругу фабрике „Вистад“ у Баричу, а у самом Обреновцу у цигланама Раје Трајковића и Младена Поповића. Делонација је била веома снажна тако да је оштећен већи број кућа у граду а најближе су биле и порушене.

Истога дана у згради основне школе „Јован Поповић“ била је смештена Војна болница I пролетерског корпуса са 600 рањеника. За смештај, исхрану и лекове бригу је преузела Команда места из Обреновца. Посебно су се у давању помоћи рањеницима истакли: Риста Пурин, лекар, Дејан Орлић, Мили-

ца Марковић и Душан Николић. Сем ових лекара добровољно су се пријавили за пружање помоћи Драга Каначки, Ружа Радовановић, Мира Пенчић — Алексић, Мија Радовановић, Верица Стоншић, Олга Недељковић и други. Посебно желимо да истакнемо и организацију АФЖ и Комитет омладине.

После ослобођења Обреновца успостављена је команда места: командант Мишић Живорад, комесар Пенчић Јован, пом. комесара, Грујић Велимир, интендант Јелић Радивоје.

Команда места имала је задатак да врши мобилизацију људства за фронт, организује снабдевање фронта и чишћење терена од остатака непријатељских банди. Исто-времено извршен је и избор првог Народноослободилачког одбора Сре-

ОБРЕНОВАЦ ДАНАС: СПОМЕНИК ПАЛИМ БОРЦИМА

за посавског. Први председник био је Милорад Ранковић из Стублина, секретар Радмила Јовановић „Кежа“ из Обреновца и благајник Васа Каначки из Обреновца.

ПОСЕТА РАТНИЦИМА

Да бисмо из „прве руке“ сазнали како су заиста вођене борбе за ослобођење нашег града, посетили смо наше суграђане потпуковника Славка Гавриловића и мајора у пензији Јовановић Живка.

Као и сви ратници, и њих двојица не причају много, али су у рату знали да бодре своје другове и себе речима: Јуриш! Напред Слобода!

Потпуковник Гавриловић је с јединицама XVI војвођанске бригаде ушао у Обреновац и остао да живи до данас. Ту је нашао нове познанике, пријатеље наместо давно палих другова. Он памти наш град који је одушевљено поздравио долазак наших бораца.

„Дочек је био величанствен“. То су његове речи.

Не разликују се сећања ни утисци ни код мајора Јовановића: и он мало говори, само су му очи понекад замишљене и поглед одлучан, можда га подсећање на кишне ноћи, глад и смрт друга, враћа у октобарске дане, на неки осмех у пролазу, на нешто што је остало занавек закопано или развејано вихором рата. Свеједно, он је ипак ту, жив, јер живот стано прави нагле заокрете, а он, ратник, одређен је да прати тај пут.

За тренутак је стао уз прозор и више за себе рекао: „Много се пуцало... Много крварило... Било их је много“...

Опет истим кораком, познатим улицама, пролазе њих двојица, само су ове улице сада лепше и небо чисто, ведрије, а они срећнији и ми са њима за један нови живот — за Слободу.

„Срећан бејаш, те од тебе, изворе дана
мојих, примих прво упућење у књизи и
у свакој доброј науци“.

(Милан Б. Милићевић)

ВЛАДА БИЉИЋ: ПОПЛАВА У ОБРЕНОВЦУ

ЕПИТАФИ

ЗА НАНУ

Мамина мама — нана се звала,
на Петловом је брду становала,
ћерке је школовала ил удавала,
постила често и често фиранге прала.

Петлово брдо и није право брдо,
ту не штрче косе ни ћувици,
ал Посавцу је и бусен висок,
тако је то код нас у равници.

Нана је санску козу имала,
с вечери музла топло млеко,
после је штрикала и гледала
ко пролази, хоће ли наићи неко.

У цркву је ишла више ради реда,
у комшилуку се на то много гледа,
а ујутро, тек што сунце гране,

невала је — ко покида
са грла ћердане.

Умрла је изненада, зими,
као да оде родбини у Преко...
Где је сада она коза санска,
ој, Петлово брдо, ала си далеко!
(1969.)

ЗА ДЕДУ

Прво воће брано у пролеће
носило се увек моме деди,
прво се упале танке свеће
па на клупици мало одседи.

Био је висок, а леп и бркат,
био на Крфу, на француској
био лаћи

Умро млад од великих богиња,
на слици остао од мене млаћи.
(1969.)

ВЛАДИМИР АНДРИЋ

БЕСЕДЕ

IX

Зачни племе које ће да суди,
златоруне принеси овнове,
а бол овај од којег се луди
— заобићи ко срећа кловнове.

Али пази да те сенка жене
не поведе Греху у сретане,
веруј у сне, у те опомене
— шум натера зверку у бежање!

А до спаса сам је бедем нико,
јер је хајка од живота дужа,
Лабучило, у небо навико
— крај лобање поклекнула ружа.

X

Крај лобање поклекнула ружа,
ноћи овој белег за времена,
благо небу, звездама оружа
луду децу Новог племена.

Лабудови, беле метафоре,
васкрснули са тврдога коља,
на вилинске падоше изворе
на колена Човек у дну поља,

ко Грбавца без руку и гласа
Истоку се клања одвајкада:
не би л Сунце почело да класа
— жељна су га на умору стада!

МИЛАДИН ТОШИЋ

ПЕСМЕ ЗА ДЕЦУ

ШАХ ТОРТА

За одрасле шахисте
све шаховске табле су исте,
али за оне најмлађе
постоје табле слађе.

Јер, мама уме од сваког боље
да прави црно = бело поље.

Ту нема фигура, поља су чиста,
по њима само виљушка боцка
и у устима малих шахиста
нестаје једна по једна коцка.

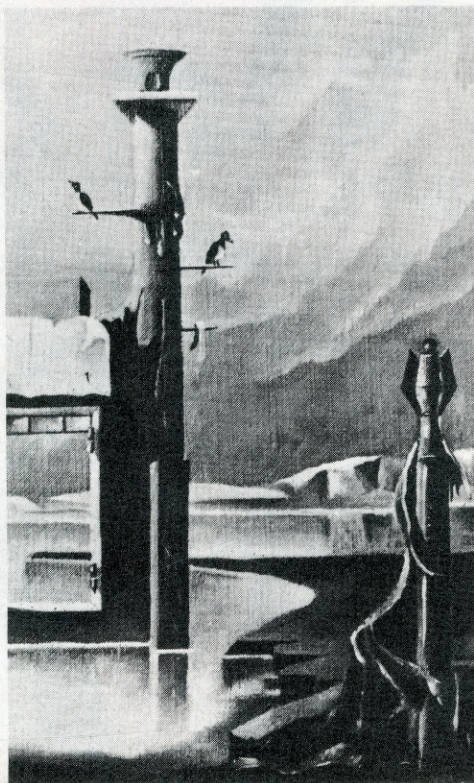
ШНЕ = НОКЛЕ

Узме се чинија и на данце
сипа шећер и беланце.

Онда се жицом мути, мути,
и опет мути, мути, мути...
Ау, па докле, докле, докле?!

Стрпљења мало, ко се то љути,
ко то не воли шне = нокле?!

ЈЕЛКА СЛАВКОВИЋ

ЗОРАН ВУЈЧИЋ: ЧЕКАЊЕ

ИЛИЈА ВИБИЋ: НА КРАЈУ УЛИЦЕ

150 ГОДИНА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „ЈОВАН ПОПОВИЋ“

НАШИ ВУКОВЦИ

ОД 1966. године, ДАКЛЕ
ОД ВРЕМЕНА КАДА ЈЕ
ПОЧЕЛА ДА СЕ ДОДЕ-
ЉУЈЕ ВУКОВА ДИПЛО-
МА, НАША ШКОЛА ЈЕ
ИМАЛА СЛЕДЕЋЕ ВУК-
ОВЦЕ:

Кнежевић Петар
Петровић Гордана
Пејаковић Драгица
Кулаш Олга
Милошевић Добрила
Мирковић Љубица
Петрић Зорица
Ромић Предраг
Чурда Јасна
Несторовић Светлана
Јелисавчић Биљана
Вељовић Радиша
Петрушић Милан
Черне Сочан
Јовановић Гордана
Матић Оливера
Стаменић Зоран
Маринчић Драган
Пејаковић Даница
Кисић Светлана
Борбевећ Гордана
Илић Тајјана
Ристић Драган
Роговић Елизабета
Урошевић Владимир
Чарапић Гордана
Ранбеловић Снежана
Вуксановић Весна
Дрењанин Милош
Живковић Тајјана
Хускић Дарко
Негић Биљана

На слици је Светлана
Пузовић, ученица садаш-
њег VIII/1, која је по ми-
шљењу наставника и Ба-
ка, унапред обезбедила
место у овој рубрици.

ЗВЕЗДЕ

На овој Земљи
неко постоји
што стално звезде
на небу броји.

Ал увек по нека
звезда фали,
јер је сакрије
облак мали.

Звезде личе
на пчела рој,
никад се не зна
тачан број.

ЗОРИЦА МИЛОШЕВИЋ VII/5

ПРВАК

Јесење сунце је пружило своје зраке и заго-
лицало Јелену по носу. У том тренутку њеном
кревету приђе мајка. Благо је помиловала кћерку
по осунчаној коси и позвала је да устане.

Кад се пробудила, Јелена се сети да је тај дан
за њу важнији од свих других дана. Зато на ње-
ном лицу заигра блажен осмех.

Данас Јелена постаје бак-првак.
Кад је девојчица обукла своју нову хаљину, ма-
ма јој у косу стави легу црвену машиницу.

Док су ишле према школи, мама и Јелена су
причале. Девојчица није скакутала као што је
имала обичај. Била је озбиљна и важна, најваж-
нија на свету.

Црвена машиница у коси девојчице подсећала
је на немирног лептира који лебди над главом
срећне Јелене.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ IV-1

АРСЕНИЈЕВИЋ ГОРДАНА VIII.

ЧУДНА ПЕСМА

Замислите јарам
и у јарму мрва,
а на колима
да се вози крава,
замислите рибу
да пева на грани,
замислите вука
који овце брани...

А сада све ово
баците у воду,
ја сам то сањала
лежећи на броду.

ВЕСНА БОЦА, IV/3

МОЈА ШКОЛА

Моја школа мала
на срце ми стала.
У њој су Баци
моји вршњаци.
Учитељица мила
напред нас води
да срећно живимо
у слободи.

АРСЕНОВИЋ ТОМИСЛАВ, VII

СТРАШНА БОЉКА

На дну сињег мора
живи риба плава,
жалила се раку
да је боли глава.
„Не знам шта да радим,
по цео дан лежим,
зато сам одлучила
да из мора бежим!“

Гак јој рече љути
и подави реп:
„Значи, остављаш ме
јер ти нисам леп!“

ВАСИЛИЈА КОЈАДИНОВИЋ, VII/4

„Срећан бејаш, те од тебе, изворе дана
мојих, примих прво упућење у књизи и
у свакој доброј науци“.
(Милан Б. Милићевић)

АНБЕЛКОВИЋ ОЛИВЕРА VII.

ТАКАВ СЛУЧАЈ

Познајем две маме
што дневно поједу
по две банане,
познајем три баке
што дневно жваћу
по три жваке...

Свакога дана
то тако бива,
а после испадну
деца крива.

РАДИНА ДАБОВИЋ, V-3

ТОМИЋ ДРАГОСЛАВ VII.

У ПЛАНИНИ

На махове страховита мећава обара
ла ме у снег. С муком сам се ди-
зао и настављао пут. Видик се огра-
ничаво на само неколико метара.
У даљини се чуло завијање вукова.
У себи сам клео тренутак кад сам
одлучио да пођем на планину. И
раније сам чувао овце, али никада
далеко од куће. Те године зима је
раније дошла, па сам био одсечен
од села. Одједном преда мном искр-
сну велика сива прилика. Следих се
од ужаса. Вук ме је прво гледао, а
онда скочио. У том тренутку окре-

нуо сам се да бежим. То ми је спа-
сало живот. Вук је пао у снег, али
већ следећег тренутка његово тело
је летело према мени. Оборно ме
је. Страх ми је дао снагу, грчвито
сам га ухватио за врат, али вук је
био јачи. У том тренутку одјекну
пуцањ. Угледао сам два лаовца ка-
ко ми прилазе...

Већ после неколико дана почео
сам да ходам, али никада не могу
заборавити тај страшни тренутак.

ЗОРАН МАТИЋ, V-3

МЕЂУ НАЈБОЉИМА У ВАННАСТАВНИМ АКТИВНОСТИМА

МАТИЋ МИРОСЛАВА МУЗИЧКА СЕКЦИЈА

ВЕСНА БОЦИЋ, ЛИТЕРАРНА СЕКЦИЈА

ПАВЛОВИЋ НЕБОЈША, МУЗИЧКА СЕКЦИЈА

БУРБЕВИЋ СВЕТАНА,
ПОБЕДНИК У ГОВОРНИШТВУ

ДЕЈАНА БУРСАН, РЕЦИТАТОР

СНЕЖАНА ЈОВАНОВИЋ VIII.

150 ГОДИНА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ
„ЈОВАН ПОПОВИЋ“

Ове 1974. године наша школа је извршила адаптацију зграде, допунила инвентар и набавила нова учила.

Својим средствима она то, наравно, не би могла да учини да јој у том нису помогли:

ШКОЛА ДРУГАРСТВА И ЉУБАВИ

МОЈА ШКОЛА

Моја школа има машине
у мојим кикама,
има и велике тајне
на великим сликама.

Моја школа има поглед оца
кад се уморан врати кући,
има срећне очи мајке
кад јој ђак дође певајући.

Моја школа има
широке и нежне руке
да загрле и поведу
у чудан свет открића,
моја школа има прсте
који најлакше закопчају
дугме ђачког капутућа.

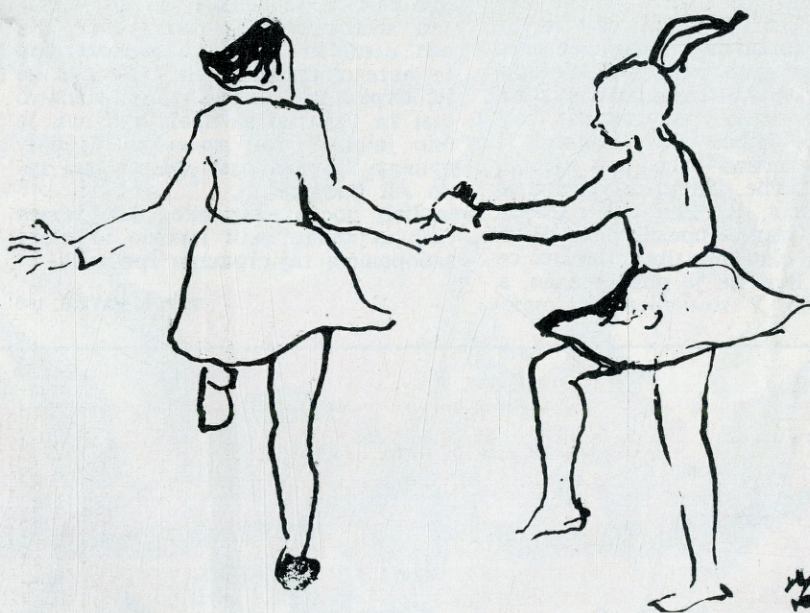
Моја школа има
много науке и знања,
јер она је мудра:
ВЕК И ПО ПОСТОЈАЊА!

БИЉАНА ПАВЛОВИЋ, VIЗ

ПРЕЛЕПА СТАРИЦЕ

Славиш сто педесет година, а за мене си увек млада бела лабудница. Сваког дана с истом топлином грлиш прваке — голуждраве тиће и најстарије — полетарце што ће за две три године излетети из твога гнезда. Несебично дарујеш свима мудрост стогодишњег искуства и свој вечито младалачки елан. Поносиш се својим вуковцима, малим свезналицама, а брижно опомињеш лењивце и немирке. Подједнако их учиш другарству и раду и љубави према домовини. Веселиш се и као да се пропињеш више кад ходницима и двориштем забруји раздрагани смех, кликтај среће и прво шапутање. Опрашташ се од петнаестогодишњака са материнском жељом да буду још бољи, вреднији. У њиховим очима читаш захвалност и љубав. Они ће увек памтити са нежношћу песму твога звона која се меша са откуцајима црквеног сата и треперавим шуптањем тополиног лишћа.

ИЛУСТРАЦИЈЕ У ОВОМ БРОЈУ: ОЛГИЦА ЈАКОВ ЉЕВИЋ

ЗАПИСАНО НА КЛУПИ

Поглед ми се зауставља на старој, рањавој школској клупи на којој су исписана нека давна, мени драга имена... У углу, сасвим скривено и ненаметљиво, лежало је једно мало црвено срце. Зрачило је нешто из те две криве линије, нешто топло и меко, налик на додир мирисног пролећног ветра.

У средини срца, тог ђачког симбола љубави, исписана црвеном хемијском оловком, тамновала су два имена: Цеца и Горан. Одједампут сам постала сигурна да су то онај Горан и она Цеца из мог одељења,

који су седели у петој клупи до прозора...

Успомене су почеле да навиру као набујала река. Опет сам проживљавала оне минуне ђачке дане, али на један другачији и много дубљи начин.

Љубав између Горана и Цеце брзо се открила и ширила међу девојчицама и дечацима, прво кроз наше одељење, а после и кроз целу школу.

Сећам се како су се на часовима гледали испод ока и како су се не како чудно осмехивали једно другом. Све су то радили тајно, јер су се бојали да их неко не примети. А било је увек оних који су, гледајући у њих, покушавали да себе на-

смеју, а њих исмеју. Наш разредни је, чини ми се, све то знао али се увек понашао као да ништа не примећује

Почетком другог полугођа Цеца је отишла из нашег одељења а Горан је остао сам у својој клупи до прозора.

Сигурно је тада нацртао срце и у њему написао: Цеца и Горан.

Од тада је прошло доста година и њих двоје се никада више нису видели, али је на старој дрвеној клупи остала једна чиста и невина љубав да подсећа на најлепше доба живота.

ЈАСМИНА НОВАКОВИЋ, VIII-4

Београдска заједница образовања, предузеће „Инвест-импорт“, Термоелектрана „Обреновац“, Скупштина општине Обреновац, предузеће „Прва искра“, Атекс“ и други. Ученици и колектив најтоплије захваљује.

НАША ШКОЛА ШКОЛСКЕ 1974/75 ГОДИНЕ

Основна школа „Јован Поповић“ у овој школској години има 36 одељења, од чега 19 старијих (од петог до осмог) и седамнаест млађих (од првог до четвртог). Укупно Бака у школи 1.098. Радни колектив има 64 запослена члана.

УЧИТЕЉИ РАЗРЕДНЕ НАСТАВЕ

Бугарски Слободанка	Кулаш Надежда
Бугарски Војислав	Марјановић Момчило
Бугарски Милена	Марјановић Марко
Божич Милка	Нешић Обренија
Вељковић Здравка	Панић Јелена
Илић Милан	Пантелић Славиша
Јосиповић Надежда	Радовић Верича
Кораћ Дмијтар	Симић Вера

НАСТАВНИЦИ РАЗРЕДНЕ НАСТАВЕ

Гојковић Наталија	Николић Лубинка
Јанковић Љиљана	Поповић Живота

ПРОФЕСОРИ У РАЗРЕДНОЈ НАСТАВИ

Крстић Бошко

НАСТАВНИЦИ У ПРЕДМЕТНОЈ НАСТАВИ

Вукићевић Јелисавета	Марковић Софија
Вуксановић Милеса	Нешковић Чедомир
Дулић Нада	Петковић Добрила
Живковић Живорад	Пенчић Емилија
Јовановић Олга	Пенчић Милена
Михајловски Михајло	Пљеваљчић Гавро
Кујунџић Вера	Поповић Миодраг
Поповић Владета	Бугарски Верича
Славковић Томислав	Стојановић Бисера
Станковић Љиљана	Марић Мирослава
	— врши допуну

ПРОФЕСОРИ У ПРЕДМЕТНОЈ НАСТАВИ

Јанићијевић Радосав	Недељковић Наталија
Вељковић Крстомир	Станковић Мирослав

Матић Лубица
Мирковић Жељка

Никитовић Мирослав
— врши допуну

МАГИСТРИ У ПРЕДМЕТНОЈ НАСТАВИ

Стевановић Мирослав

АДМИНИСТРАЦИЈА

Илић Борика — секретар Раонић Агица — рачуновођа

БИБЛИОТЕКАР

Јанићијевић Рајка

ОСОБЉЕ КУХИЊЕ ПРОДУЖНОГ БОРАВКА

Филиповић Јула ПКВ
радник, куварица

Илић Драгица НКВ
помоћник куварице

УПРАВА ШКОЛЕ

Директор —
— Сава Станковић

Помоћник директора —
Богољуб Стефановић

ТЕХНИЧКО И ПОМОЋНО ОСОБЉЕ

Васковић Станислав,
ВКВ стодар
Цветковић Борисав,
ВКВ радник — домар
Галантић Вера,
КВ радник
Димитријевић Петар,
КВ радник
Гаћарић Станица
НКВ радник

Цицковић Павле
Димитријевић Витомирка
НКВ радник
Јовановић Славка
НКВ радник
Матић Јанко
Максимовић Живана
Николић Војислав
Шобачић Ружа

150 ГОДИНА
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ
„ЈОВАН ПОПОВИЋ“

ВАННАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ

У читавом периоду од када наша школа ради као осморазредна, тј. у периоду од почетка школске 1956/57. године па даље, запажен је видан успех и у ваннаставним активностима. Очитљиви су напори школе, ученика и наставника, да се кроз ове активности оствари школа која није само образовни већ и културни фактор.

Културна делатност школе значила је велико освежење у животу Обреновца а самим тим растао је и културни утицај школе на средину у којој делује. Друге стране, велики број ученика који су прошли кроз ову школу касније се укључивао у културно-уметничке делатности у средњим школама, на факултетима и у срединама у којима су живели и радили.

секција малих филолога

У школи је у периоду шездесетих година радила активно Секција малих филолога. Чланови ове групе бавили су се пре свега прикупљањем речи које се ретко чују у нашем говору, а имају вредности за науку о језику.

секција малих археолога и нумизматичара

Ова секција је вредно радила дуги низ година захваљујући Вити Радовановићу ондашњем наставнику и педагошком саветнику, сада у пензији. Чланови ове секције прикупили су импресивну збирку археолошких ископина и старог новца. Део ове збирке је уништен захваљујући небризи других фактора ван ове школе, а део је пренег у Београдски музеј.

литерарна секција

Активност која се стално неговала и негује је делатност Литерарне секције. Она редовно у току године одржава састанке на којима чланови читају своје радове: песме, приповетке, репортаже и приказе прочитаних књига. Чланови ове секције учествовали су и учествују на књижевним конкурсима у граду и ван њега. Своје литерарне радове објављивали су у листовима и часописима за децу: Кекецу, Малим новинама, Змају, Политици за децу, Дечијим новинама, као и у омладинским листовима Тини и Младости.

хорови

Хорови наше школе увек су били међу најбољим у општини. Највећи успех наших хорова остварен је 1973. године. Поред освојеног првог места на општинском такмичењу, и хор младих и хор старијих разреда освојио је треће место на Градском такмичењу у конкуренцији 99 хорова београдских школа. И ове 1974. године наш хор је на општинском такмичењу освојио прво место.

драмска секција

Драмска секција ове школе је такође врло активна. Ова делатност неговала се и у младим и у старијим разредима, а њен репертоар се стално осавременује како текстовима тако и начином извођења. Први савременији текст који је изведен био је „Капетан Џон Пиплфокс“ Душана Радовића.

Последњих осам година, од како се организује такмичење у оквиру

Културно-просветне заједнице општине, драмска секција наше школе је предњачила у односу на друге: шест пута је освајала прво место.

рецитаторска секција

Како наша школа носи име песника и револуционара Јована Поповића, и прославља свој Дан у новембру, сваке године се за овај празник припрема и реситал револуционаре поезије. Зато ваља истаћи посебно успеле рецитале: „Првена зора времена“, „Између ноћи и наде“, затим два реситала са Великом школског часа у Крагујевцу: „Прни дан“ Душана Радовића и „Бачко доба Шумарица“ Милована Витезовића.

Неговању рецитовања и лепог говорења у свој школи се увек поклањала велика пажња. Не треба заборавити Слободана Рашића, који је за време студирања на Правном факултету два пута био првак Југославије у говорништву (беседништву), не треба заборавити ни Соњу Стефановић, Олигу Кулаш, Дајану Бурсаћ, које су освајале прва места на општинском такмичењу, а заузимале врло висока места на градском такмичењу у Београду и републичком у Великој Плани.

гамбурашки оркестар

Највећи успех о коме се може писати је успех гамбурашког оркестра ове школе. Захваљујући ентузијастичном пензионеру Светозару Бошковићу, дуги низ година овај оркестар широм Југославије је проносио славу наше школе. Поред првих и других места на општинским и градским такмичењима, овај оркестар је 1973. године заступао републику Србију на Првој смотри пионира инструменталиста Југославије одржаној у Косовској Митровици.

фолклорна и ритмичка секција

Ове секције су више година радиле с променљивим успехом а ове године фолклорна секција је заузела друго место на општинском такмичењу. Ритмичка секција је такође имала своје успоне и постоје могућности да се ове секције са више жара и воље негују и у будуће.

Треба напоменути да су ранијих година постојале и друге секције које су дале видан допринос развоју ове школе. Ту спадају секције: спортска, ликовна, секција младих техничара и нарочито секција младих горана, која је засадила тополову шуму на улазу у Обреновац.

ДРАМСКА СЕКЦИЈА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ

Б. СТЕФАНОВИЋ

„Срећан бејак, те од тебе, изворе дана
мојих, примих прво упућење у књижи и
у свакој доброј науци“.

(Милан Б. Милићевић)

ГЛАВНА УЛИЦА ОБРЕНОВЦА ПРЕД ПРВИ СВЕТСКИ РАТ

ОБРЕНОВАЦ КРОЗ ИСТОРИЈУ

Прво насеље (римско) које је имало карактер града, звало се Палес или Палус. Ово име могло је добити по богињи Палес, која је уживала велико поштовање с друге стране Саве, у Панонији, као заштитница здравља, снаге и радости. Међутим, могуће је да је Палеж доbio име по кољу (палус) на коме су куће подизане, јер је овај крај одвајкада био мочваран.

За време велике сеобе народа, римско насеље је порушено и опљачкано да би око њега почеле да ничу римско-варварске насеобине (Бело по-

ље, Рвати и др.), а од IX века и насеља словенско-белобрдске културе.

За владе Драгутина Немањића мало насеље на атару Обреновца, заједно са целим тим крајем до Колубаре, припадало је манастиру Грабовац (Мојсиње).

За време Турака у њему су, природно, живели Турци који су султану плаћали закуп за земљу са леве стране Колубаре.

Од почетка XVIII века Палеж је био село на левој обали Колубаре и од тада се ово насеље може историјски пратити.

Тада је, наиме, био насељен српским земљорадницима и турским занатлијама и трговцима.

За време аустријске администрације Палеж постаје окружно место и има под собом 73 села.

Тада је био углавном насељен Немцима, Мађарима и Јеврејима, који су му дали име Цвајбрикен (на два моста, тј. на две реке)

После Београдског уговора Аустријанци су напустили Палеж да би се у њега опет вратили Турци, који су у њему остали све до 1815. када су га запалили и до темеља порушили устаници кнеза Милоша Обреновића.

Претеча Обреновца, нови Палеж, почео је да се гради од данашњег вашарништа па све уз леву обалу Тамнаве.

Године 1824. Палеж је добио своју школу и цркву и тако постао варош.

Обреновац је своје данашње име добио 1859. по Обреновићима који су исте године поново дошли на власт. С обзиром на своје стратегијско место (близина Београда, пруга до Ваљева), Обреновац је у првом светском рату претрпео тешка бомбардовања од аустроугарске војске.

На терену овога града водила се и историјска

колубарска битка у којој је важну улогу одиграо Обреновачки одред.

У другом светском рату, 26. јула 1941. године у селу Трстеници извршено је свечано полагање заклетве Прве посавске партизанске чете. Овом чину присуствовао је тада и члан Централног комитета КПЈ, члан Главног штаба за Србију и касније народни херој Филип Кљајић.

Ова чета је убрзо прерасла у Посавски партизански одред који је, због сталног прилива бораца, 22. септембра прерастао у Први посавски батаљон са четири чете. Командант је био Коча Поповић а политички комесар Влада Аксентијевић.

Посавски партизани водили су огорчене борбе са Немцима и домаћим издајницима, како у Посавини тако и широм земље, и многи од њих дали су своје животе за ослобођење.

Да би заплашио и посавски народ, непријатељ је вршио стрељања (у Дражевцу), паљења села (Скеља) и већања истакнутих руководиоца (Влада Аксентијевић, Буда Давидовић). Али пут Слободе нико није могао да заустави.

(ПОДАЦИ УЗЕТИ ИЗ КЊИГЕ „ОБРЕНОВАЦ И ОКОЛИНА“)

ЋАЦИ И ПЕСМЕ

Учитељица Јелена Младеновић радила је у нашој школи од 1947. године до пензионисања.

Поред свог рада у учионици активно је радила у пионирској и омладинској организацији, предавала на аналфабетском течају и држала читалачке кружоке.

Као вредан и цењен просветни радника никада није имала довољно слободног времена. А када би се то ипак десило, затварала се у своју собу и писала стихове. Њене три свеске песама представљају три деценије друговања с поезијом.

КРОЗ СЛОБОДУ

*И на ме се осмехнула срећа,
и мени се остварила нада.
Душа моја никад не би већа:
Срце живо више ми не страда.*

*Што ја стварах, сада се оствари,
а што хтедох жеља није више.
Сад сам срећна, живот ми подари
у слободи да ми перо пише.*

*Слатко слушам миле речи: „Друже,
сестро, мајко, оче, мили роде“.
Место трња сад цветају руже
у пурпuru... у знаку слободе.*

*А ниткови нека сада чују:
Да једнакост, и братство, и слога
славну, вечну, будућност нам кују
сатирући душманина злога*

*Уста страхом не шапућу више,
перо лети по хартији белој,
а фашизам нек се навек збрише
у слободној домовини целој.*

150 ГОДИНА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „ЈОВАН ПОПОВИЋ“

ЗАНИМЉИВОСТИ

Наша школа отворена је исте године када је рођен и песник Бранко Радичевић (1824).

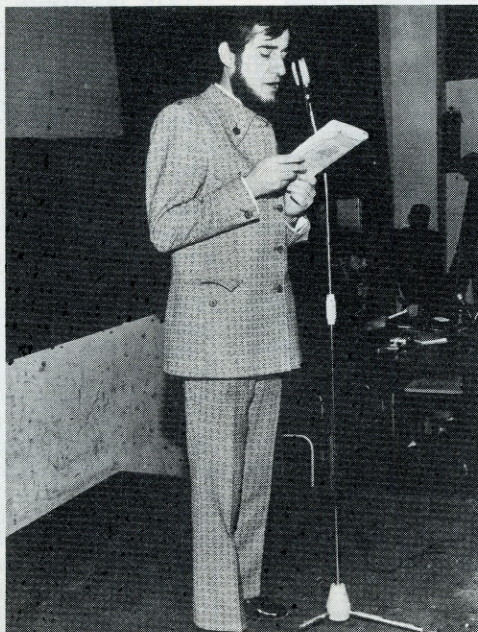
Године 1856. школа је премештена у данашњу двоспратну зграду до улице. Ову зграду купила је тадашња општина за 240 талира царских.

Из извештаја комисије Државног Савета види се да је године 1836. у палешкој Обшчественој школи радио Димитрије Бурђаковић, родом из Белегиша, варадинске регименте у цесарији. Из истог извештаја види се да је дотични учитељ био „средање способности, владања добром“.

Исте те 1836. године у школи су изучавани следећи предмети: 1. Молитве 2. Катихизис 3. Свјашчена историја 4. Срицање и читање буквара 5. Численица 6. Уранженије у писању 7. Читање Чаславца и Псалтира.

Године 1845. учитељска плата је износила 60 талира годишње, али су имали и полугодишњи додатак од 240 гроша.

Први школски послужитељ помиње се тек 1857. године. Њега је општинском суду тужио учитељ зато што је „фамилијаз школски у дужности својој недејатељан, неће да ложи фуруну док ја не насечем дрва, и покрај тога још и децу туче и учитељу псује крст и закон и назива га долом.“

АЛЕК МАРЈАНО У НАШОЈ ШКОЛИ

Крајем 1859. године према општинском инвентару школа је имала ове ствари:

	гроша
6 клупа са по 8 седишта	... 72
1 табла за рачун	... 30
1 астал	... 40
8 земљовида (мапе)	... 80
1 дивит и песконица дрвена	... 4
1 чобања за воду	... 4
2 тестије	... 1
1 тица велика	... 4
1 портрет бившег књаза уклоњено а садашњег књаза није прибављено	... 12
1 секира	... 12

Обреновачка основна школа имала је и своје забавиште које је отворено 25. јануара 1899. године и радило до краја 1900. год. када је распуштено због хладноће.

Школске 1919/20. године школа је имала седам одељења и исто толико предавача, а 1944. године имала је 13 одељења и 13 предавача.

Ове 1974. године наш наставнички кадар има укупно 662 године школе.

Из наше школе је до сада изашао само један професионални глумач. То је Селимир Тошић, члан Зрењанинског народног позоришта „Тоша Јовановић“.

Бак наше школе био је и Бора Костић, чувени југословенски фудбалер, сада један од тренера „Црвене звезде“.

БАЦИ И ПИСЦИ: ВИТЕЗОВИЋ ЧИТА СВОЈЕ ТЕКСТОВЕ

Према подацима из септембра 1974. године најчешће женско име у школи је Весна. (53 ученице се тако зову), следе: Љиљана 41, Снежана 27 итд.

Према истим подацима најчешће мушко име је Драган (65), следе: Зоран 57, Горан 30 итд.

На крају ове рубрике да испричамо и једну анегдоту која се често причава у школи.

Професор енглеског језика, Боривоје Вавић, (сада професор у обреновачкој гимназији) прозива једног слабог ученика и тражи да му овај прочита нешто из уџбеника енглеског језика.

Тај дечак (сада ожењен) узима књигу, преврће листове, буљи очи, али ни да зине. У неко доба очи му засветлеше, усне му се развукосе у радостан и широк осмех. Отворио је прву страну уџбеника енглеског језика и почео да чита јасно и гласно: „Овај уџбеник је одобрен од начелника за просвету науку и културу СР Србије бр. 812 од 17. октобра 1956. године.“

После тога и Баци и професор смејали су се до краја часа.

ПОСЕТИЛА НАС ЈЕ И МИРА АЛЕЧКОВИЋ

„Срећан бејак, те од тебе, изворе дана
мојих, примих прво упућење у књижи и
у свакој доброј науци“.

(Милан Б. Милићевић)

ЈОШ ЈЕДАН ЈУБИЛЕЈ

СЕДАМДЕСЕТ ГОДИНА ОБРЕНОВАЧКЕ БИБЛИОТЕКЕ

Ову библиотеку основала је месна организација Синдиката у Обреновцу средином новембра 1904. године.

После првог светског рата библиотеку је обновила скојевска организација са називом Омладинска комунистичка читаоница са задатком „да шири модерне науке и развија класну свест међу радницима“.

После рата обреновачка библиотека је добила име по народном хероју Влади Аксентијевићу.

Сада ова библиотека има 50000 књига, и једнаест својих пунктова по околним селима као и 8000 учлањених читалаца.

Ових дана (10. октобра) библиотека прелази у Кнез Милошев конак који је специјално за ту сврху адаптиран.

МИЛОШЕВ КОНАК, ДВОРИШНА СТРАНА

БИБЛИОТЕКА НАШЕ ШКОЛЕ

Основна школа „Јован Поповић“ поседује једну од, вероватно најбогатијих школских библиотека у Републици.

Према подацима нашег библиотекара Рајка Јањијевића библиотека у овом тренутку има 8000 књига и 900 читалаца.

Нису то само уобичајене књиге из школске лектире, него се овде могу узети на читање и велика светска дела из свих области науке и уметности: енциклопедије, речници, ретке научне књиге, богате књиге репродукција, књиге високе стручне литературе, зборници и записи из НОБ, као и сва ремек-дела наших и страних писаца.

Не можемо поменути све ученике који много читају, али ћемо ипак, издвојити Предрага Црногорчића, ученика VII разреда, који „вечито нешто претуря по полицама“.

ШТА УЗЕТИ?

Хумористичка репортажа

МОЈЕ ЛЕТОВАЊЕ У РОВИЊУ

Чим је почео распуст, отишао сам са бацама у Ровињ.

У школи сам чучо једну лепу славопојку: како тамо теку мед и млеко, а са ужареног неба падају печене шеве.

Али када сам стигао у Ровињ, имао сам шта да видим, што ће се рећи: од свега тога нисам имао ништа да видим. Велику трпезарију је заменила трошна барака, борову шуму заменила су неситрично посађена дрвета а песковиту плажу, удаљену 125 метара од летовалишта, заменио је камењар далек бар 10 пута више.

Морали смо да спавамо у нафталичким собама, на креветима о које се отимају велики светски музеји. Ормани су ширили непријатан задах бући, а цело двориште је мирисало на трулеж. Уморан од тих чаробних утисака, склокао сам се на кревет. Он зашкрипао као да ће мадрац пући. Учупило ми се да је кревет „миниран“, па сам скочио са њега, иако сам веровао да од умора не могу коракнути. Моје сумње, срећом, нису биле тачне, али сам утврдио да се мој кревет држи само на три зарђала федера, која су представљала прве примерке чоковете обраде метала.

Ујутру ме пробудила шкрипа кревета друга изнад мене. Можда је и он заборавио да је далеко од куће па је сањивим очима испитивао собу. Прелетео сам погледом преко осталих кревета: сем нас двојице, сви други су спавали. Одједном зачух Ацу како нешто мрмља себи у браду. Одмах сам знао да нам више неће бити досадно, јер ћемо, захваљујући њему, ускоро сви бити на ногама. Стари испитивач и сад настави своју незваничну професију страшног судије. Ја сам одговарао кратко и тихо да би могао још више и још гласније да ме запиткује. И стварно, за непуну три минута сви су били будни.

Било је рано за устајање па смо почели разговором да прекраћујемо време: положај у коме смо се нашли упоређивали смо са затвором и другим сличним одмаралиштима. Нашу ватрену дискусију прекиде рески звук пиштаљке. Када смо то музицирање послали донекле и натраг, пошлани смо на умивање.

Собе се зачас испразнише, а равномерно дисање замени вадружени тутањ нанула, кондура и сличних артиљеријских отуђа мањег домета. Од тучења са хладном и топлом водом, у умиваонику су остала само два од којих је само један испуштао ту ретку и чаробну водичу.

Дошло је време доручку и ми смо утерани у трпезарију. Тањирци су још мирисали на нешто што смо синоћ јели. После тог и таквог доручка навалио сам на бомбоне и тиме доказао да и од њих може да се преживи. Додуше, одеје је све кувано по таблица, али шта то вреди кад смо ми навикли да једемо храну а не таблице.

Од нашег летовалишта до камењара, тј. плаже, ишли смо маршевским кораком и „на пиштаљку“. Многи од нас купали су се у зноју тако да су на плажи могли да се суше, да не кажем: сунчају.

После подне, око 15 часова, враћали смо се у дом на ручак. Тада смо добровољно ишли трчећим кораком. На то нас нису терали васпитачи него једна много јача сила: глад.

Али све има свој крај, па и наше летовање.

Стигао је дуго жељени аутобус који је требало да нас врати у Обреновац. Тада се заорало: „Збогом, јуриш, надире, заузимај, држ, не дај!“

Кад смо коначно кренули, Јоца Чврга ми шапну: „Синоћ сам послао оцу телеграм да ми закоље и испече вола, нешто сам гладан!“

РАСЛИ СУ ... И РАСТУ

